

CAPUT XIII.

*De morbis cutis.**De scabie.*

Pag. 128. l. penult. *Qui animalculis ortum suum debeat.*] Hac data morbi causa, anxia veterum medicorum sollicitudo de humoribus praeparandis, purificandis, & expurgandis prorsus supervacanea videatur, attamen experientiâ frequentissime edoctus, quasdam cautiones in scabiei curatione prosequendâ adeo ex usu observandas esse comprobavi, ut de iis paulo plura obiter memorare mihi in animo est. In primis igitur certae fidei res est, laudatissima remedia, qualia ab autore nostro praescripta, vix tutò extrinsecus administrari unquam posse, nisi praecesserit modica alvi subductio, porrò & apta sanguinis missio, si mala equidem fortunâ turpis haec & contagiosa lues (vermium quasi agmine factò) multum aut diu in corpore pleno saevierit. Praeterea per totum morbi curationem, non solum laxam servare alvum, sed finito penitus remediorum externe admotorum usu, potiones catharticas, quales morbis inflammatione comitatis conveniunt, ter quaterve per idonea intervalla exhibere oportet, corpusque totum tandem balneo aquoso tepido lavari omnino necesse erit.

C A.